

[Viggo Starcke.]

udbetaling af livsforsikringer og pensionsforsikringer, ramme mange af de pågældende, som i forvejen er ramt meget hårdt ved den førte kronepolitik, ved den betydelige reduktion af kronen. Fradraget for kapitaltab kan man også undersøge. Selve kapitalvindingsskatten vil på en måde være en skat på inflationen, på kroneforringelsen og vil være en opfordring til staten og politikerne til fortsat inflation, fordi man på den måde vil kunne få øgede skattebeløb ind. Inflationen og kroneforringelsen har i høj grad ramt spareerne, selvpensionisterne, de forsikrede og de gamle, og ved kroneforringelserne stiger jo værdierne på jord, på fast ejendom, på maskiner og varelagre. Kapitalvindingsskatten vil også hindre, at mennesker bytter gårde eller bytter huse; den vil lægge sig i vejen for den jævne mands mulighed for at få sit eget lille hus, idet han, hvis han skal erhverve en gammel villa, som f. eks. er steget fra 15 000 kr. til 35 000 kr., og han både skal præstere en udbetaling og betale en kapitalvindingsskat, ikke vil være i stand til at få huset.

At den højtærede finansminister gennem sine lovforslag — ved den ensartede kommunale skat — ligesom ophæver skattelyet, kan måske være uheldigt; for dette, at de kommunale skattesatser nogle steder er lavere, er ofte udtryk for en dygtig, sparsommelig og nøjsom administration, og den bør ikke straffes; den bør tværtimod fremmes og belønnes.

Skattefradragets ophævelse har været et meget stort diskussionsemne. I virkeligheden er skattefradragets regel kun en ret lille detail indenfor skattelovgivningen. Principielt er ophævelsen af skattefradragets regel fastholdt i den højtærede finansministers lovforslag; men i sin fremsættelsestale understregede den højtærede minister til slut, at han, som udtryk for regeringens forhandlingsvilje, ville udtale, at hvis det skulle være nødvendigt for opnåelse af et resultat, var regeringen villig til at opgive ønsket om at få fradragets regel begrænset. Den højtærede finansminister indrømmede, at skattefradragets regel lægger en slags loft — selvom det er et elastisk loft — over beskatningen; men selve skattefradragets reglers riddere — særlig de konservative og venstre — er i virkeligheden ikke

helt oprigtige i deres vældige kamp for skattefradragets regel, fordi disse partier samtidig er tilhængere af, at en større og stadig voksende del af beskatningen skal lægges over på de indirekte skatter, og for de indirekte skatter spiller skattefradragets regel ikke nogen rolle.

Det ærede medlem hr. Øllgaard og flere ærede konservative medlemmer er f. eks. tilhængere af en omsætningskat. Den vil ikke kunne fradrages, og derfor er deres stærke modstand mod skattefradragets reglers ophævelse ikke helt alvorligt ment. Sverige har haft en omsætningskat, men havde så dårlige erfaringer med den, at den blev ophævet igen; den viste sig nemlig at være progressiv, men destovære progressiv i omvendt retning, nedad.

Da den højtærede finansministers forslag var til behandling her i fjor, udtalte mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, følgende, som jeg gerne vil have lov til at citere, det står i folketingsstidende 1953—54, sp. 5561:

„Et grundlæggende punkt i lovforslaget er ophævelse af skattefradragets regel, og herom vil jeg gerne sige: retsforbundet vil ikke gå med til afskaffelse af skattefradragets regel, hvis der ikke i stedet gives andre og bedre garantier imod skatteplyndring, men vi tror, at det er muligt, og vil også gerne give anvisning herpå.“
Se, en nedsættelse af skatterne er, såvidt jeg kan se, mulig, men kun mulig, hvis man vil gå den strenge offentlige sparsommeligheds vej og lægge grundlaget for en begyndende skatteafvikling gennem indførelsen af fuld grundskyld. Hvis man kan få gennemført fuld grundskyld og en streng offentlig sparsommelighed — den fulde grundskyld vil kunne bringe jordværdien ned til nulpunktet, så jorden bliver lettilgængelig for den arbejdende, kommende unge generation — vil skattefradragets regel miste sin betydning og vil derefter kunne afvikles. Den store ulykke, der skete i dansk politik, da man i 1903 lukkede op for bygningsbeskatningen, for indkomstbeskatningen, for formuebeskatningen o. s. v., har jo medført en meget betydelig vækst i skatterne både til stat, amter og kommuner. I 1903 var de samlede skatter 200 mill. kr., i dag ligger de oppe over 6 000 mill. kr. Ganske vist er kronen mindre værd, ganske